

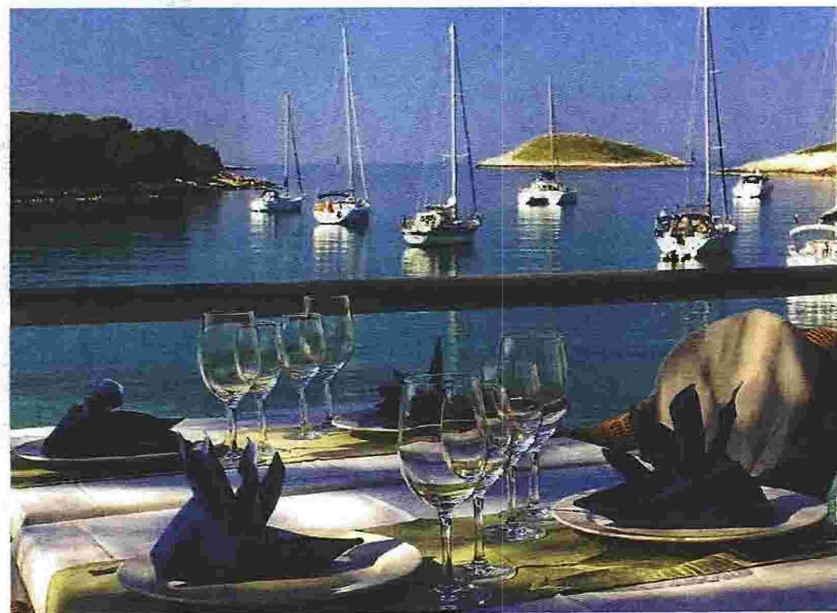
Φάγωμεν και πίνωμεν· αύριον γαρ αποθνήσκωμεν

Είμαι από τους ανθρώπους που όταν λένε «έχω φάει πολλά λεφτά στη ζωή μου» το εννοούν στην κυριολεξία. Σε εποχές με γεμάτο πορτοφόλι, η έξοδος για γεύμα ή για δείπνο εντασσόταν στις μεγάλες μου χαρές.

Από τα ταξίδια μου, αναπολώ τα εστιατόρια που επισκέφθηκα, τις γεύσεις που δοκίμασα, τις ιδιαιτερότητες στην κουζίνα και το σέρβις: Το γεωργιανό «Αράκβι» στη Μόσχα το 1990, με το πιο ζουμερό σουβλάκι του πλανήτη. Το «Κάρνιβορ» στο Ναϊρόμπι της Κένιας, μια ατέρμονη παρέλαση θηραμάτων της σαβάνας -από ζέβρα μέχρι κροκόδειλο-, η οποία για να σταματήσει έπρεπε να κατεβάσεις τη χάρτινη σημαϊούλα που βρισκόταν, μπροστά στο πιάτο σου. Φυσικά και το αιθιοπικό «Αζούμ», στην Ιωάννου Δροσοπούλου, τη δεκαετία του '90, τότε που το αφρικανικό στοιχείο έδινε χρώμα και ζωή στην Κυψέλη και τα τρωκτικά του νεοφασισμού ήταν ακόμα λουφαγμένα στα λαγούμια τους. Μα κι εκείνη η μοναδική ταβέρνα στη μικροσκοπική Χερσόνησο της Σίφου, όπου οι αστακοί ήταν λες και πιθούσαν από τη θάλασσα στην κασαρόλα.

Τι συζητήσεις τρικούβερτες έχουν γίνει με τα πιρούνια να τσιμπούν παράλληλα τα μεζεκλίκια! Πόσα πρώτα φιλιτιά έχουν δοθεί λίγο πριν από το άνοιγμα του δεύτερου κρασιού! Πόσες εκ βαθέων εξομολογήσεις υπό την επήρεια των «κωρευτικών» ποτών που ανεβάζουν

Ο «πλούσιος» σε γαστρονομικές εμπειρίες συγγραφέας **ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΩΜΕΝΙΔΗΣ** λησμονεί γεύσεις και μέρη καταλήγοντας στο ότι η νοστιμιά του κόσμου μπορεί να χωρέσει σε μian ακνιστή μπουκιά

ζουν το αλκοόλ στο αίμα σε επίπεδο που ελάχιστα απέχει από την ανεξέλεγκτη μέθη!

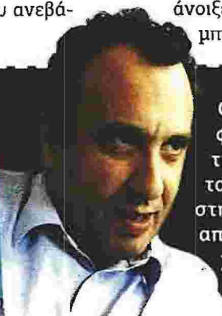
Βρέθηκα πριν από λίγους μήνες καλεσμένος στο κλασικότερο γαλλικό εστιατόριο της Αθήνας. Κατά τις δύο μετά τα μεσάνυχτα -κι ενώ τα φιλέ ταρτάρ είχαν όλα φαγωθεί και η εκλεκτή πελατεία είχε πιληνιών αποχωρήσει- ένας φίλος άνοιξε το laptop του, μπήκε στο YouTube

κι άρχισε να κάνει πρόγραμμα αντίξιο του πιο μερακλή dj. Τα κρύσταλλα και οι πορσελάνες δονούσαν από τις φωνές μας, που συνόδευαν τον Λευτέρη Μυτιληναίο στη διαχρονική επιτυχία «Κομπάρσορ της καρδιάς σου δεν θα γίνω».

Εδώ στην Κέρκυρα πήγαμε τις προάλλες σε μια ψαροταβέρνα πλάι στη θάλασσα. Η κόρη μας, είκοσι μηνών, στρογγυλοκάθισε ανάμεσά μας και άρχισε να παίζει με μια χαρτοπετσέτα. Παρήγγει-

λα μια γλώσσα τγχανηπτή. Μόλις την είχα καθαρίσει κι ενώ ετοιμαζόμουν να δοκιμάσω άπλωσε εκείνη το χέρι της και -με γατίσια ακρίβεια- άρπαξε το μισό ψάρι και το έχωσε στο στόμα της. Την περιέργειά της διαδέχθηκε ταχύτατα η ευαρέσκεια. Υστερα από λίγα δευτερόλεπτα μασούσε και χαμογελούσε πανευτυχής.

Όλα αυτά, λοιπόν, είναι η ζωταντή απόδειξη πως όλη η νοστιμιά του κόσμου μπορεί να χωρέσει σε μian ακνιστή μπουκιά. ☉

Ο Χρήστος Χωμενίδης γεννήθηκε στην Αθήνα τον Αύγουστο του 1966. Αποφοίτησε από τη Νομική Σχολή και συνέχισε τις σπουδές του στη Ρωσία και την Αγγλία. Το πρώτο του διήγημα δημοσιεύθηκε το 1988 και το 1993 εξέδωσε το πρώτο του μυθιστόρημα, «Το σοφό παιδί». Πάντα με θέματα που αφορούν στην Αθήνα και την Ελλάδα της Μεταπολίτευσης, στους νεόπλουτους και τους απατεώνες, οι συγγραφικές του δουλειές χαρακτηρίζονται από μεγάλη επιτυχία. Το τελευταίο του μυθιστόρημα με τίτλο «Ο κόσμος στα μέτρα του» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Πατάκη».